

Ο ΚΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

[ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ]

ΚΡΙΒΩΣ εἰς τὰς ἐννέα θὰ ἐξυπνήσῃ. Ἡ ἡμέρα ἀπὸ τότε θὰ ἀρχίσῃ δι' αὐτήν. Αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες μόλις κατορθοῦσιν ὀλισθαίνουσαι διὰ τῶν πολυφύλλων παραπετασμάτων νὰ εἰσδύσωσιν ἐντὸς τοῦ μυστηριώδους δωματίου καὶ μόνον ἡ Ρόζα, ἡ μικρὰ σκυλίτσα, ὑπερύψωσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης τὴν φλανέλλα καὶ ὄνυχίζει μαλακὰ τὸ ὀλομετάξινον σκέπασμα ἵνα ἐξυπνήσῃ τὴν κυρίαν της. Ἐκείνη μεθυσμένη ἐκ τοῦ ὕπνου τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς, χαμογελᾷ τὴν σύντροφον τοῦ ὕπνου της καὶ ἀνασύρει τὸ βαρὺ παραπέτασμα ἵνα φωτισθῇ ὁ κοιτῶν της. Διῆλθε, λέγει, ἀθλίαν νύκτα καὶ ὁ ὕπνος τῇ ἀφῆκεν ἐντυπώσεις πολὺ συγκεχυμένας, τὰς ὁποίας ἐπιμόνως ζητεῖ ν' ἀναμνησθῇ, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν μῖτον εἰς τὴν ὄνειροπόλον φαντασίαν της. Ῥεμβώδης δι' αὐτὸ βαρύνεται νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης καὶ πίνει ἐκεῖ τὴν σοκολάτα της ἀνταλλάσσουσα γλυκὰ φιλήματα μὲ τὴν σκυλίτσα τὴν ὀλόσγουρη καὶ καστανή, τὴν Ρόζα της.

Ἡ κόρη θὰ ἐνδυθῇ. Γάλλος ζωγράφος ἔχει γράψῃ τὰς δύο θελκτικὰς παραστάσεις ὅταν ἡ κόρη ἀνασύρῃ τὸ πᾶπλωμα ὀλόγυμνος κατερχομένη τῆς κλίνης καὶ εἰς ἄλλην ὅταν παραδίδεται νὰ κοιμηθῇ τὴν πρώτην τοῦ ὕμεναίου νύκτα. Ἐζωγράρισε τὴν ἀνίαν τῆς παρθένου ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸν πόθον τῆς νύμφης ἀφ' ἑτέρου, ὃν περισκέπει ἡ ῥοδοδάκτυλος αἰδῶς τοῦ προσποιητοῦ ἐκείνου κλαύματός της. Μόλις κατέλθῃ τῆς κλίνης θὰ ἐνδυθῇ ἡ κόρη τὸν λεπτοῦφαντον μακρὸν χιτῶνα διαπτυσσόμενον μαλακῶς εἰς καλλιτεχνικὰς πτυχὰς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ της καὶ θὰ σκορπίσῃ ὑπὸ τὴν θερμὴν της μασχάλην

τάς δύο του ἄκρας οὕτως, ὥστε ἐσταυρωμένοι αἱ κυαναὶ ταινίαι νὰ περιπλέξουν σφικτὰ τοὺς ἀλαβαστρίνους ἐκείνους καὶ ἡμιγύμνους ὤμους της. Καὶ κατόπιν τὴν περιμένει ὁ ἀληθὴς βωμός της, τὸ κομμωτήριο. Ὁ ἐρωτόληπτος Ἄδωνις οὐδέποτε θὰ τύχη ἐρωτικῆς ὑπερχειλίσεως πλουσιωτέρας καὶ ἡδονικωτέρας. Τὸ κομμωτήριο! ἐκεῖ ἡ διάγλυφος κονσόλα φέρει μετὰ κόπου τὸν μέγαν ὀλόχρυσον καθρέπτην, τὸν ὁποῖον στολίζει πλαισιοῦσα ὑποπόρφυρος δαντέλλα καὶ περιδένει κυανῇ ταινίᾳ ὅπως τὸ λίκνον, ὅπερ θὰ φέρῃ τὸν πρῶτον καρπὸν τοῦ ἔρωτός της. Ἐκ τοῦ ὕψους κατέρχεται ἀραχνοειδῆς μουσελίνα, δι' ἧς θὰ κατοπτρισθῇ μάγος ὠραιότητος, ἡ εἰκὼν τῆς κόρης. Εἶνε μυρία στολίσματα ἐπὶ τῆς κονσόλας. Τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας πορσελάνινα σκεύη καὶ καρικατοῦραι ποικιλόχρωμοι, λεπτὰ σκιαδία καὶ ψιάθαι πολύσχημοι, ἐνῶ παρέχει κογχύλια ἀστράπτοντα, καρφίδες μαργαριταρένιαι καὶ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων, χρυσιζουσαι τὸ βάθος, ἀποδίδουσι τὸ ἄρωμά των ἀναμιξ μετὰ μωρωδικὰ ὀποπονᾶξ καὶ πατσουλὶ ἐκ τῶν γλυπτῶν φιαλιδίων. Εἰς τὰ μικρὰ χρυσᾶ κουτάκια εἶνε αἱ φυτικά καὶ μεταλλικὰ σκευασίαι τοῦ καλλωπισμοῦ, χρώματος ὑπερύθρου, ὀλολεύκου καὶ κυανοῦ ὡς τῶν φλεβῶν. Ἀλαβάστρινα πινάκια ρυθμοῦ τῆς δύσεως ἐξατμίζουν ὡσαύτως ἄρωμα ἀπὸ κολδ-κρέμ καὶ ὀδοντοσμίγματα μετὰ τὰς μικρὰς ἕξ ἐλεφαντόδοντος βύρσας, ἐνῶ ἀραιὸν νέφος πούδρας περιίπταται τοῦ ὅλου κομμωτηρίου. Ὡ, τὸ ἡδονικὸν θέλγητρον κόρης παρὰ τὸ κομμωτήριο, ἡ ἄρωματώδης ἀπροσπέλαστος αὔρα, μισόσβυστος νευρικοῦ τόνου καὶ παρθενικῆς ἡρεμίας. Κομμωτήριο fin de siecle.

— Εἶμαι ὠραία, μαμά, ἢ ὄχι;

Ἐρωτᾷ ἡ φιλόκαλος κόρη μετὰ μειδίαμα αὐτοθαυμασμοῦ, ἐνῶ διευθετεῖ ἐπὶ τῆς κόμης τὸν κεκρύφαλον καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ αἰθέριον στάσιν εἰς τὴν χρυσόπορπον κτένα, ἥτις διαυλακοῖ τὴν ρυθμικὴν της κόμην. Ἡ μαμά της ἐννοεῖ τὸ ἐρωτημα ἐκεῖνο καὶ μετὰ γλυκὸ χαμόγελο κινεῖ τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ τῇ λέγῃ: πρέπει ἀκόμη νὰ περιμένῃς. Γελά ἐκείνη διὰ τὸν πανοῦργον ἀστεϊσμὸν καὶ περιπατεῖ ὀλίγον στρεφομένη αὐταρέσκως πρὸς τὸν καθρέπτην, ἵνα ἀνασχημα-

τίση τῆς Ἀφροδίτης τὸν λακκίσκον ἐπὶ τῆς ροδοπλάστου πα-
ρειᾶς τῆς. Ἡ αὐλαία θὰ ἀναπετασθῆ τὴν καὶ ἡ κόρη θὰ
ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνος χοροπηδῶσα ἐκ χαρᾶς, ἐνῶ νιφᾶς τῆς
πούδρας πίπτει ἐλαφρὰ καὶ ἀρωματώδης σιγαλὰ σιγαλὰ ὡς
νιφᾶς χιόνος, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος φοβεῖται νὰ ἐναποθέσῃ
ἐπὶ τοῦ ἀγαλματώδους πάγου. Ὡ, ἡ ἀτημέλητος στολὴ τῆς
κόρης μόλις ἐγερθῆ τοῦ ὕπνου, ἡ negligée!

Ἡ ὥρα εἶνε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ
μελοδράματος τοῦ « Ὀνειροῦ Θερινῆς Νυκτὸς » καὶ ἡ φαντασία
τῆς ἀνελίσσει ἀκόμη τὰς τρυφερὰς σκηνὰς καὶ τὴν γλυκυ-
τάτην ἀρμονίαν, ἣτις κρατεῖ ἐντελῶς μουσόληπτον τὸν θαυ-
μασμόν τῆς. Ὁ εὐγενὴς ἔρωσ τῆ ἀστράπτει ἀδάμαντας καὶ
σαπφείρους, ἡ παθητικὴ αἰσθηματολογία συνέθλιψε τὴν καρ-
δίαν τῆς τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἀκόμη κλαίει καὶ ποθεῖ, ἀλλὰ
τί ποθεῖ; καὶ ἐκεῖνη δὲν εἰξεύρει. Ἀρπάζει μόνον τὴν σκυ-
λίτσα τῆς καὶ τὴν φιλεῖ, τὴν φιλεῖ . . . . . Φαντάζεται
ἂν ἦτο ἡ ἴδια ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἂν ἐτραγῶδει αὐτὴ τὰς με-
λιχρὰς συμφωνίας καὶ ἂν, πλανῶσα τὰς σκέψεις ἀκροατηρίου
ὄλου, κατῶρθου νὰ ἐνσαρκώσῃ σφριγηλὸν τὸ ἐρωτόληπτον αἰ-
σθημα καὶ ὡς μαινὰς μεθυσμένη ἐν μέσῳ βρογχῆς ἀνθῶν νὰ
μεθύσῃ, μάγισσα Κίρκη, τὸν κόσμον εἰ δυνατόν ὅλον. Ὡ, ἂν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποθέωσιν αὐτὴν, ἂν ἦτο δυνα-
τόν! Εἰς μίαν γυναῖκα τί ἐπιζηλότερον ἄλλο ἢ τόσον δη-
μοσίᾳ νὰ στεφανώσῃ ὅλην τὴν ματαιότητά τῆς, νὰ ἐπιδείξῃ
καὶ νὰ θαυμασθῆ δι' ὅ,τι δῶρον ἔχει, ὅ,τι στόλισμα, ὅ,τι χάρι-
σμα προικοδοτηθῆ ἂν ἦτο δυνατόν!

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν φαντασιοπληξίαν αὐτὴν ὅλην χίμαι-
ραν καὶ τὴν πραγματικότητα ὅτι εἶνε μόνη. Ψυχρὸς κλονι-
σμός διέτρεξε τὰ εὐαίσθητα τῆς κόρης νεῦρα. Ἄ, εἶνε τόσον
σκληρὰ ἡ πραγματικότης, τόσον σκληρὰ! Ἀφῆκε μόνον μορ-
φασμὸν παραπόνου μεστὸν ὀδύνης καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ὑπο-
ποδίου πελοῦτ τῆς κλίνης τῆς βεβαρημένη ἵνα γυμνωθῆ.
Ἦδη ἐξέπλεξεν τὴν χρυσὴν τῆς κόμην, ἔλυσε τὰς πόρπας
ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἐκ τῆς μασχάλης καὶ τὸ σιγαλὸν τῆς φό-
ρεμα τὸ ὀλοσηρικὸν τρίζον εἰς τὰς πτυχὰς του ἀφίνει πίπτον
νὰ προβάλλῃ ὁ χιτῶν ὀλόλευκος καὶ κεντητὸς ἐπὶ τοῦ ἀγαλ-

ματώδους κορμού της. Σκότος διεχύθη πέριξ καὶ μόνον ἡ μικρὰ κανδήλα παραπλεύρως φωτίζει τὸ μυστηριώδες τῆς κόρης λίχνον καὶ ἀκτὺς μελιγρὰ ἀντανακλᾶται ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν παρειῶν της, ἐφ' ὧν γελαῖ ὁ ἔρωσ, ὁ θεὸς τῶν ὀνείρων της.

Ἡ κόρη κοιμᾶται !

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Σ ΤΗΝ Α. Ω.

Σπυρίδωνι Κλάδη

ΤΟΝ ποιητὴ π' ἀγάπησες
 Ποτὲ μὴ λησμονήσῃς,
 Μὴ τ' ἀρνηθῆς μιὰ λέξι σου,
 Μιὰ φλογερὴ ματιά·
 Ἔρμος ἔς τὴ γῆ τὸ δύστυχο
 Ποτὲ μὴ τὸν ἀφίσῃς,
 Τὸ μέτωπό του φίλησε
 Καὶ σφίξε τον θερμά.
 Δὲ θὰ πεθάνῃ ἡ ἀγάπη σου,
 Γλυκάδα θὲ νὰ χύνη,
 Θὰ λάμπῃ τὸ χαμόγελο,
 Τὸ μάτι τὸ γλυκό.
 Δὲ ξέρεις πῶς τὸ βλέμμα σου
 Θὰ γείνη εὐθύς ρουμπίνι·
 Καὶ τὸ φίλι σου, κόρη μου,
 Διαμάντι φτερωτό.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ